

Overweging 5^e zondag van Pasen

Ik weet niet hoe het u vergaat: ik word wel eens mismoedig van alles dat in de wereld gebeurt aan verdrietige zaken: geweld, oorlog, ellendige armoede en honger, kinderen die geen enkele kans hebben. Er zijn mensen die zeggen dat het allemaal alleen maar erger wordt, dat mensen vroeger meer solidariteit hadden met elkaar; dat er meer zorg voor de andere mens was én ook meer blijdschap. Er zijn dan ook nogal wat mensen die menen dat het met de mensheid écht de verkeerde kant opgaat en dat het met de wereld niet goed kán aflopen. Ja, de tekenen zijn ook soms bepaald niet erg goed.

Een goede vraag voor ons mensen - mensen die proberen gelovig te leven - kan zijn hoe dat rijmt met de boodschap die wij zojuist hebben gehoord. In de lezing uit het evangelie hoorden we dat Jezus zegt: 'Wie in Mij blijft terwijl Ik blijf in hem die draagt veel vrucht'. Wij die hier en nu leven kunnen terugkijken op tweeduizend jaar christendom. Is die vrucht er? Dragen wij met z'n allen veel vrucht?

Op het allereerste gezicht kan het inderdaad lijken van niet. Mensen lijken steeds onverzoenlijker tegenover elkaar te staan.

Toch, als je de geschiedenis nagaat, is er ook een andere tendens te zien, een tendens, die ik zou willen noemen, van wereldwijde humanisering.

Humanisering kan een negatieve klank hebben. Gaat het dan alleen om mensen? En God dan? Moet voor ons christenen God niet het allerbelangrijkste te zijn? Goede vragen, natuurlijk.

Wij mogen daarbij wel bedenken dat wij als leerlingen van Christus geloven in een God die zich heeft getoond in een mens, een mens van vlees en bloed, een mens die ook het een en ander heeft voorgeleefd. In dat licht gezien is humanisering geen verkeerd woord: ons menszijn, wat mens zijn is, staat voor ons altijd in het licht dat Christus is: verzoening, vergeving, solidariteit met de zwaksten, respect voor wie anders is, de boodschap van een God die liefde is. In dat licht van Christus kunnen wij toch ook zien dat ondanks alle vreselijke dingen die gebeuren, de wereld toch zachter lijkt te worden.

Kijk maar eens hoe lang en hard fabrieksarbeiders 150 jaar geleden moesten werken. Hoe vreselijk de gerechtsstraffen niet waren, vierhonderd jaar geleden. Hoe normaal was kolonialisme en onderdrukking niet en hoe normaal was het niet om mensen met een andere huidskleur minderwaardig te vinden of zelfs ze in slavernij te houden.

Mensen komen in onze dagen in opstand tegen discriminatie; stellen vraagtekens bij zo iets als de doodstraf – zelfs in een land als Amerika waar dat voor veel mensen eigenlijk nog steeds normaal is, ook voor christenen. Zelfs daar wordt steeds meer de vraag gesteld: Mag je iemand doden, ook als die persoon zelf iemand heeft gedood?

Daar hoeven wij hier geen antwoord op te geven. De vraag alleen is al heel bijzonder, want doorheen heel onze mensengeschiedenis was de doodstraf gewoon, dat vinden wij nu niet meer.

‘Blijf in mij’, zegt Jezus, blijf in dat wat ik als mens heb voorgeleefd. Dan zul je vrucht dragen.

De vrucht die het oplevert is vrucht van de heel lange adem. Het gaat allemaal immers heel langzaam. Haast ongemerkt...Het is als met dat mosterdzaad, heel klein, maar het groeit uit tot het de hemel raakt.

Je moet echter goed kijken om het te kunnen zien; terugkijken op tweeduizend jaar christendom en dan zien wat er is gebeurd. En ja, dan komen we zaken onder ons mensen tegen waarvoor we ons terecht diep kunnen schamen. Maar ook kunnen we iets anders zien gebeuren. Dat wat Jezus heeft voorgeleefd schiet wortel, ook bij mensen en culturen die helemaal niet christelijk zijn. Humanisering is een tendens die door de geschiedenis heen in alle culturen opkomt als een niet te stuiten beweging. Haast als een geboorte. Die nemen ook vaak veel tijd, en ondanks alle moderne mogelijkheden is het nog steeds niet zonder pijn.

Ja, er is in onze wereld heel veel niet goed en er is voor ons mensen die met Christus verbonden willen zijn nog heel veel te doen. En... ook wij moeten groeien, ook wij zijn niet helemaal af.

Bidden wij dat Hij zal voltooien wat Hij met ons mensen is begonnen. Amen.

Zuster Susan van Driel o.carm.